

2. Втори преюдициален въпрос

- а) Трябва ли Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори да се тълкува в смисъл, че национален съд, сезиран с иск за принудително изпълнение на придобило сила на пресъдено нещо и постановено в отсъствието на потребителя арбитражно решение, трябва да прецени служебно несъразмерния характер на санкция, предвидена в договор за кредит, сключен между кредитора и потребителя, когато по силата на националните процесуални разпоредби подобна преценка може да се извърши и в рамките на аналогични производства по националното право?
- б) Когато е предвидена несъразмерна санкция за неизпълнение на задълженията от страна на потребителя, следва ли националният съд да изведе от това обстоятелство всички произтичащи от националното право последици, за да осигури, че този потребител няма да бъде обвързан от тази санкция?
- в) Може ли санкция в размер на 0,25 % на ден, тоест в размер на 91,25 % на година, върху неизплатената част на кредита да се счита за несправедлива поради своя несъразмерен характер?

3. Трети преюдициален въпрос

Дали правната уредба относно защитата на потребителите, произтичаща от прилагането към договорите за потребителски кредити на нормите на Съюза (Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 г., Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета⁽²⁾), е от такова естество, че когато чрез договор се заобикалят разпоредбите за защита на потребителите в областта на потребителските кредити и въз основа на такъв договор вече е подадена молба за изпълнение на арбитражно решение, съдът може да прекрати принудителното изпълнение или да разпореди изпълнение за сметка на кредитора само до размера на неиздължената част от отпуснатия кредит, когато по смисъла на националните разпоредби е възможно да се извърши такава преценка на арбитражното решение и съдът разполага с необходимата информация относно фактическото и правно положение?

⁽¹⁾ ОВ L 95, стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273.

⁽²⁾ ОВ L 133, стр. 66.

Преюдициално запитване, отправено от Tribunal Supremo (Испания) на 12 февруари 2010 г. — Telefónica Móviles España S.A./Administración del Estado (Secretaría de Estado de Telecomunicaciones)

(Дело C-85/10)

(2010/C 134/26)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Ищец: Telefónica Móviles España S.A.

Ответник: Administración del Estado (Secretaría de Estado de Telecomunicaciones)

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли член 11, параграф 2 от Директива 97/13/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 10 април 1997 г. относно общата рамка на общите разрешителни и индивидуални лицензи в областта на телекомуникационните услуги⁽¹⁾ [...], и в частност, изискванията за гарантиране на оптималното използване на редките ресурси и за насърчаване на иновационните услуги, да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, която разделя размера на таксата, получена върху този тип ресурси (такса за запазване на честота в публичния радиоелектрически спектър) от специфичната цел, с която тя е била изрично свързана преди това (финансиране на изследванията и на образованието в областта на телекомуникациите, както и изпълнение на задълженията за обществени услуги), без да я свързва с друга цел?
2. Допуска ли споменатият член 11, параграф 2, и по-конкретно, изискванията за гарантиране на оптималното използване на редките ресурси и за насърчаване на иновационните услуги, национална правна уредба, която увеличава значително и без видимо оправдание, размерът на таксата за цифрова система DCS-1800, без да го променя за аналоговите системи от първо поколение като TACS?

⁽¹⁾ ОВ L 117, стр. 15.